

една обективна картина на живота, а не една шеговита измислица за лична забрава на автора, най-ясно се показва във хуморестичните му очерки за Бай-Ганя. Тѣзи очерки сж повече редица отъ забавни анекдоти, които другари отъ единъ приятелски кръгъ се надпрѣварятъ да разправятъ и по всичко изглежда, че тѣзи весели шегообийци не сж изчерпили жаръ за масали и глуми на смѣтка на Бай-Ганя. Алеко Константиновъ почти не си е запазилъ по-голямъ роль отъ онази на единъ записвачъ, който лови отъ устата на тѣзи весели разказвачи смѣшници забавните разкази за приключенията на Бай-Ганя. Тѣзи глумливи разкази нѣматъ никакво кржжливо; нѣма една завършена, логически художествено развита фабула, която да ги свързва. Напротивъ, тѣ нѣкакъ като че сами се нареждатъ въ широкото, необнимливото кржжило на цѣлия нашъ общественно-политически и личенъ животъ, нареждитъ се но безъ да могатъ да образуватъ единъ затворенъ кръгъ, ширятъ се и се губятъ въ широката перспектива на този животъ и ставатъ картина на този животъ. Редицата наброява 13 разказа, но по-всичко изглежда, че авантюритѣ на героя далечъ не сж изчерпени, па и почти сж неизчерпливи, защото животътъ не може да се изчерпи. Тѣзи 13 разкази, плодове на вкусъ за гротеската, не обладаватъ всички еднакви литературни достоинства. Нѣкои отъ тѣхъ, напр. »Бай-Ганю се върна отъ Европа», »Бай-